

PODMANICZKY SZILÁRD

Elvetemült naplók (hu.)

Két késdobáló megy a sivatagban. Ugyan minek. Már annyi ideje gyakorlatlanul az egyik eltalálja a másikat. Te! Vérzel! Mire a másik: legalább nem vagy egyedül.

*

Csak éppen a tükröző üvegpult előtt álltam, éreztem, még mindig boltba járok, az egyik próbabábú törzsét elfordították a párnás, gerezdállt fenéke fölé, először megijesztett, meglepett, aztán nem, először élethű volt, aztán nem, először mintha konzervként mozgatható ember lenne, mintha ki lehetne sejtetni, ilyen lenne, a törzse is, az arca, a szája, a szája íze, mintha testrészenként egy dublőr venné át a testrész helyét, s viszont, a rendező, aki közben mozdulathitelesítve ő az, az átlagember, ott fogja, viszi a testéhez hasonló bábút, derékban döntve, a bábú feje hamarabb ér oda, odaér, ketten mennek, két szétválaszthatatlanul, és mégis, mintha a bábúban több élet lenne, azzal, hogy hagyja magát. Hogy nem válaszol semmire, mindent enged, bármit. Az ember-szabású bábúk az evolúció csúcstermékei.

*

Mostanában a kritika nem sokat foglalkozik azzal, amit írok, miért tenné, éppen ez, a véletlen, hogy szia, és máris a száján vagy, és nem tiltakozik, mert ő is ott van, hús-vér, leemel a fejét, szia, az ajkai libanyakvastagon, mintha egy hétig hideg kádban, egyedül a vízzel. Kihúzod a dugót. Kihúzod a gyufát. Valamit kihúzol. Kihúzod. Átjár a hideg. Az örvénylő víz lehúzza a gatyád: a lovak állnak ilyen meztelen, farkukon legurul a kék befőttagumi. A kritika mostanában keveset foglalkozik a kék befőttagumival, mintha elszakadt volna, és az új kék befőttagumi nem ugyanaz lenne. Nem hát, mi olyan mint egy éve, egy hete, egy kattanásra innen, de nem is az: a tevékenység. A nyakkendőkritikus. A nyakkritikus. A beszéd, kiskegyed, megcélozza amaszt, önmagát lövi a kő köd kövön. Rohan a világ. Sok a gyerek, a nő, a férfi. De írva vagyon, vagy ha nincs, akkor legyen: sok embernek híg a leve. Az ember ma már úgy szaporodik, mint a színes törölközők, akasztók nélkül. A család, mint olyan hóbelevanc, a család esztétikai nonszensz. Hogyha megosztanák velem a tapasztalataikat, a következő címre írjanak: podmaniczky@delvilag.hu

*

Ha nem írnak, mintha nem is lennének, a család nem Isten, és ha Isten kozmológiai létét elnézem az új univerzalisták szemével, nem sok jóban, hab-

ban lesz részes. Isten olyan régi, romantikus, távoli képződmény lesz, mint egy szép, délután háromkor tokjába szaladó sárga filc.

*

Nem gondoltam volna, hogy ez észébe jut, minél kevesebb szó, szokjuk meg, annál, annál jobb, KEVES SZÓVAL A PICSÁBA! című szöveggyűjtemény szerzőit keresem. Keresem továbbá azon emberek ismeretségét, akik belenyúltak konnektorba, és meghaltak.

*

Soha nem gondoltam volna, hogy a tudományos igény, mint vasmarok, képes letépni az égről néhány madarat. Hogy képes az irodalomtudomány nagy vaskezével magához ragadni a szerzőt, és ott meztelenre vetkőztetve elkapni a fahéj illatát, még a fejből is kiverni, orrán-száján dől a falé, saját leve, majd megissza, nem unalmas?, soha nem gondoltam volna, hogy sok ez, teljesen természetesnek találtam a figurát, mintha rendelésre jönne, de: VÉRES A SZÁD, A VÁDLID, ÍGY NEM SZERETHETSZ! véres minden, nem is jövők.

*

*

*

*

Ott ülök a hatalmas öbölben, tényleg, fekete orrtő, barna lúdszáj, kék fertőujj, sárga cimpák, fekete körömök, nagy öblöm, sárgán beteg holdfényre négy szegélye, a lábam a víz fölötté, maga a part, a vízen, és még várok, várok valamire, bejön egy Holdgége.

*

A meséket 30 év fölött gyorsabban kell kavarni, gyorsabban és más anyagból, mehet bele most a lekvár.

*

Tehát hogyha minden folyóba bele, akkor, hol húzódik az a folyó, ami ilyenkor kibírja, hogy ő még nem volt, nincs ilyen folyó, van, csak az biztos kolbász, ének, dalok, haladok.

*

Lábáról leperdül az ének, fejét sötét gallytető fedi, megáll pici húga, egy ilyen délután mindenre jó, ha újra kezded, újra kezdeni, ha befejezted, befejezni, véghez vinni, arra is jó, egy lappal közelebb a véghez, kis oltalom, megadom, óriási ház, nem mondom, valami, zagyva kis hangulat, alig bújt beléd, máris működik, benne van a szandál csatja, így: SZANDAL, mély a-k, nagyon lent, alig hallod, 30 herczen, mintha magaddal hoznád a hangod, árkon, bokron, távoli salátás tálon, mintha innen lennél mégis, nem értem ezt az

időt, olyan könnyű, hányaveti, mégsem kerek, domboldal, haláli, de közben nem dohányzok, valami aránytévésztes, kis tételben, átkelünk egy cumikönnyű folyón, érdekes, nem?, engem is érdekel, hová úszunk ma megint, mi lesz mellben, vajban, hawaiiiban, naplóban, ez felmerül, könnyen megértem a tested, de az eszed is, a csodagumit, és megint egy melléfutás, hozzád a rózsét, magasra dobjuk, azon a délutánon egy fóka úszott át a légszervemen, fóka volt, gyakorlott tüdőfóka, kint hegyekben állt a saláta, méz vagy maradsz, mondtam, megyek, monda, és mint akinek odaragad a bőre a falhoz, de alatta az izmok nem, egy ilyen fix burkolattal, csomagban húsgombóc, elment onnan, nyúlt, nyúlt, végül rápattant a bőr, a töltelék csüggedten húzta utána letotytyant burkát.

*

Egy dugó a számban. Nem mindennapi. Minden nap egy dugó a számban, parafa, az anyag. Készen vagy az anyaggal?

*

Egy kicsit csibész disznó voltam, túlzás, nagyon túlzás, dadogva könyörgött, hogy adjak neki pénzt, és én sajnáltam, hogy dadog, klasszul dadogott, sajnáltam, hogy kér, sajnáltam, hogy él, és mégis adtam neki, elég sokat, túl sokat, kérés nélkül adnak ennyit, mindent odaadtam, nem voltam rá kíváncsi, vigyen mindent, a kasszát, a kurva anyját, jön esettül, a húga kicsi, mondjuk ezt gondoltam, ő se volt nagy, sovány volt, nem élethű, halálhű, már most látom, akikkel könnyen el fog banni a halál, nem mondom meg, kikkel, veletek, velem is majd, de az nekem külön eset lesz, végre, a nagy facni után egy levegő, amit szívni se kell, csak van erőtlenül, akarat sehol, ott kinn a frissben, ott majd bekaphatja mindenki a saját kanalát. (Dühös vagyok, de miért is? Talán elértettem valamit. Talán elértem valamit? József az aggregátorban. Egy nő, a családi műkörmös, a felkavaró falkaparó monda, ma még levág a szarun, de holnap, holnap övé az élet, nem eszik, nem iszik, húsz nap múlva infúzió, olló sehol, se köröm, s rá egy hét, amikor már csak a kozmikus energiákból táplálja magát. Hogy Isten ne fogyjon el, tudtam mindig, hogy az ég a nagy negatív tejbegríz, és ettől még dühösebb leszek, rohadt dühös, holnap szedhetem ki, ahogy mindig kiszedem a durvulásokat, mert nem, egyáltalán nem ízesek a káromkodások, az isten fasza, soha nem sül el megfelelő spirituálisan nyers lókolbázként, és egyáltalán, a feszültebb ingerenciát hivatva a szavak másnap mind de unalmasak, szürkék, szaruszerűek, nem tudok úgy káromolni, szidni, szitkozódni, hogy az holnap frankó legyen, be-le is menjen neki. Nem tudok. Hogy csináljam. Mondtam már mindent. Nem hangzik szépen. Igaz, de nem szép. Visszakozz. Más bizonyíték nem is lehet, a nyelv isteni eredetű, nem fordul maga ellen, nem hagyja, bár van rá oka, például én, sima gec, a jelzőmmel nem osztozom.)

*

Megy a huzat, nagy dolga van, alig hallom, amit mondok, valahol megállnék, és tetszene, ott maradnék, tetszene, megállnék drágán, elkapna valami, ami még soha, ami soha, soha nem tetszene, a huzat, áthúz, és már nincs itt, valaki nincs, ahogy beszúrom magamnak ezt az ítélőképet, rászerezve az öncsonkolás előfelvételis potyalistájára, nem itt, nem így, mondjak csak, nem áll semmi, nem áll, béna deszkák, hercztelenre álló rezgődeszkák, nincs semmi, és nem is volt soha, noha, ez a közlés, nem itt hangzik el, még előbb, utóbb, valami helyett, így volt, így lesz, semmi ilyen, körbenyúl a saját időn a lajhár, a csöpp lekvár.

*

Soha nem vitatkozni, a rengeteg evidencia elkerül, maga a kereskedelem, én tőled nem veszek semmit.

*

Most éjjel, nem tudok elmélyülni abban, hogy nem így van: rengeteg repülő viszi a bombát az égen. Dobják, lövik, melyik jobb gondolat. Maga a harci eszme. Tudom kiindul. Minden fatök, a NATO is önmaga előtt liheg. Egy bolond századot csinál egyszerre.

*

Most egy másik bort bontottam, egri leány, 97, borzalmas, felfújt, ízgettó. Balatoni tramini, soha ne legyen meredekebb lejtő Magyarország történelmében.

*

Tudom, egy férfi állt a szegedi bástya álfalán, cigarettázott, öt hátizsákja sorban, rajtuk pecabot, rajtuk a szemem, aztán felvette a botot, legyezett, jönne egy ragadozó ön, hogy jönne, balin, dobált a híd felé a bástyán, nem is tudom, milyen várbástya ez, hogy védelemről innen kit hová, a mélybe, vissza a vízbe, vízibástya, most senkit nem löknek le, a demokráciában tulajdonképp minden ítélőképesség szabadságjogot nyer, de épp a szabadságmorál, fennen, ahogy el van képzelve, elveszíti lufijellegét, lenyűgözően szétszórt, használhatatlan, a hülyék deportalanítása még a hülyéket is túlkapásra készíti. Semmi nem igaz, nem az önfénye, várok egy roncsgyűlésre, ahol apa, kő, anya, fatő, fiú, lop, lány, hazudik, bombázz, bombázz, éjjel-nappal bombázz, bombázz otthon, bombázz, mindenütt, bombázzál, bombázzál már, te gyökérszagató glicerintölcsér, te, neopúp lábrakapban, bombázzál, öcsém. Egyszer egy. Nem ez itt, sok hülye adaléklekvár, indulatlekvár, hanem hogy az életlekvár, ide, ide-ide, mindenki ide, nem édes az életlekvár. Az a baj, hogy a legegyszerűbb időutazást ellentézként, merőlegesen éljük át, holott semmire nem merőlegesen van... kavics a kanyarban, rosszkor léptek rám.

*

Hat évvel hamarabb. Gumi, minden pattan szóra. Nem szóra (mit élek át) pattan, hat évvel ezelőtt alig pattant, most már jól pattan (mit élek át azóta). Sokkal jobban pattan, nincs szüksége senkire, gumi, nem él...

*

Visszamondom, járrókeret, visszamondom, bora, kora, tutaja, nyoma, pora, orra, foga, haja, sora, járókeret, járókereszt, neki engedve

*

Én, aki nagyon szabadlábbon vagyok, nem tudok túl szabadlábbon lenni, vagy már ott vagyok, lenne ez mégse, egy hang, gyopár, vízfürdő, gyolcsedény, most bűg a rossz-jó hang, nem megyek haza, 5 méter, haza se megyek, 4 méter, sokkal több, mi van azon túl, 3 méter, 2,1, jó volna ha rendszeren ott a gőzben őket hárman, elmerítem. Vagy csak maradok kint a dokkban egy elmerímen.

*

Ami sokáig segít, előbb elengedhetetlen lesz, mintha természetből fogva markolnám, de már tévedés az arányok felől, mert ez már megvan, csak így tovább, ugyanez nem lehet még egyszer, ami visszasegít helyettem. Mintha itt se lennék.

